

Pes Sv. Huberta (Bloodhound)

(Chien de St. Hubert)

Standard č. FCI č. 84 / 22. 6. 2001 / F

Překlad z francouzštiny: Helena Dvořáková

Původ: Belgie

Datum zveřejnění platného standardu: 13. 03. 2001

Použití:

Jedná se o honiče pro vysokou honbu (u nás jsou všeobecně nazýváni tito psi „honiči parforsní – p.p.), psa služebního stopaře a psa rodinného. Byl a zůstává stále psem loveckým, který, vzhledem k svému báječnému čichu, je především využíván jako **limier** (pes, sloužící k bezhlučnému vyhledání zalehlé vysoké zvěře, především jelena, před lovem štvanicí - p.p.), užívaný také často buď k dosledu postřelené zvěře, jako na zkoušce dohledávky po barvě, či při vyhledání zmizelých osob při policejních akcích. Vzhledem ke své funkční tělesné stavbě je pes Sv. Huberta nadán velkou odolností a navíc výjimečně kvalitním čichem, který mu umožňuje sledovat bez nesnází stopu na dlouhou vzdálenost i v nebezpečných terénech.

Klasifikace: Skupina 6 honiči, barváři a příbuzná plemena
Sekce 1.1 velcí honiči
S pracovní zkouškou.

Krátký výťah z historie: Je to velký honič a excelentní limier, mající velmi starobylý původ. Již po mnohá staletí je znám a používán pro svůj výjimečný čich a lovecké schopnosti. Byl vyšlechtěn v Ardenách mnichy z opatství Sv. Huberta. Jeho předky byli parforsní honiči černí a černí s pálením, které používal v VII. století mnich Hubert, jež byl později jmenován biskupem a ještě později, po kanonizaci (svatořečení), se stal patronem lovců. Tito velcí honiči se rozšířili v oblasti Arden, v souvislosti s hojností velké zvěře, vyskytující se v rozsáhlých lesích této oblasti. Psi Sv. Huberta byli vyhledáváni pro svoji robustnost a odolnost zvláště při lovu černé zvěře. První psi Sv. Huberta byli černí, ale později také černí s pálením. V XI. století byli Guillaumem le Conquéranterem dovezeni do Anglie. Ve stejné době byli psi stejného typu, ale celí bílí, kteří se nazývali „Talboti“, tam rovněž introdukováni. Tito dovezení psi se stali základem anglického chovu. Chovatelské produkty, pocházející z těchto psů Sv. Huberta tam dostali jméno „bloodhound“ (barvář), které vzniklo z výrazu „blooded hound“ ve významu „čistokrevný“, tedy pes čisté rasy. Následně se plemeno rozšířilo také ve Spojených státech. Především v jejich jižních státech byli tito psy používáni k vyhledávání uprchlých otroků.

Celkový vzhled: Lovecký pes a limier mohutný a velký, nejsilnější ze všech honičů. Má harmonické linie, silnou kostru, dobré osvalení a mnoho hmoty, ale nepůsobí těžkopádně. Je delšího formátu, obdélníkový. Celkově působí impozantně a vznešeně. Jeho chování je vznešené. Hlava a krk budí pozornost bohatě vyvinutou kůží, která je jemná a pružná, spadající v hlubokých záhybech. Pohybuje se důstojně, spíše pomalu a poněkud se pokyvuje, působí klátivě, ale je to pohyb pružný, elastický, nenucený. Nic nesmí porušit harmoničnost jeho celku, nesmí být patrné známky hrubosti či dokonce poškozeného zdraví. Jako ještě přípustné jsou zmíněny tyto odchylky: (doslova tento text prostě přeložit nelze - p.p.) oči příliš světlé nebo příliš malé, oční víčka volná, přehnaně spuštěná a volná kůže s velkým množstvím přehnaně hlubokých záhybů; moc velký lalok, hlava příliš úzká. Psi, kteří jsou příliš velcí, s tělesnou stavbou příliš těžkou a masivní, jsou také nežádoucí, neboť taková stavba škodí jejich pracovnímu využití.

Důležité proporce:

- délka těla / kohoutková výška: 10:9
- hloubka hrudníku/ kohoutková výška: 1:2
- délka hlavy/ délka těla: 3:7
- délka nosní partie/ délka hlavy: 1:2

Použití/ povaha:

Je milý, mírný, ušlechtilý a společenský ve vztahu k lidem. Je zvláště vázán na svého pána. Je tolerantní ke svým společníkům v psinci a ostatním domácím zvířatům. Je spíše rezervovaný a má svoji hlavu. Dá více na laskavé vedení, než na kárání. Nikdy není agresivní. Má velmi silný hlas, ale neštěká zbytečně.

Hlava: Hlava je impozantní, majestátní a plná vznešenosti, a je nejcharakterističtější znakem

plemene. Je spíše vysoká, ale úzká vzhledem ke svojí délce a dlouhá vzhledem k délce těla. Kostní struktura je na ní dobře patrná. Laterální linie (boky, strany) jsou ploché a profil je hranatý. Nosní hřbet je výrazně paralelní k prodloužené horní linii čela. Kůže, která je bohatě vyvinutá a jemná, tvoří na čele a na lících hluboké vrásky a záhyby, které se shrnují, když je hlava nesená nízko a přecházejí v záhyby laloku, silně vyvinutého. Kůže je méně bohatě vyvinutá u feny.

Oblast mozkovny: Mozkovna je vysoká, dlouhá, spíše úzká s plochými stranami. Nadočnicové oblouky jsou nevýrazné, ale musí být znatelné. Týlní hrbol je velmi výrazný a zřetelně vystupující.

Obličejová partie:

Nos: Černý či hnědý, u černopálených jedinců vždy černý. Je široký, dobře vyvinutý, s širokými nozdrami.

Čenich (nosní hřbet): Je stejně dlouhý jako mozkovna, vysoký, široký u nozder a stejnou šířku si zachovává po celé své délce. Nosní hřbet je buď zcela rovný, nebo mírně klenutý (lehce beraní nos).

Pysky: Velmi dlouhé a volné; horní pysk spadá přes spodní a tvoří vepředu pravý úhel s nosním hřbetem, což dává čenichu výraz hranatosti. Směrem ke koutku se pysky stávají silnější (masitější), je to méně výrazné u feny, a přecházejí nepozorovaně do výrazného laloku. Horní pysk přesahuje zhruba o 5 cm spodní čelist. Pysky jsou dobře pigmentované, buď černě či hnědě, v závislosti na zbarvení nosní houby.

Čelisti/ zuby: Chrup je úplný, korektně nůžkový; zuby jsou silné a bílé, správně postavené v dobře vyvinutých čelistech; klešťový skus je tolerován.

Líce: suché, výrazně modelované, zvláště pod očima.

Oči: Tmavě hnědé nebo oříškové, se světlejším odstínem u jedinců bez černého sedla nebo pláště. Jsou středně veliké, oválné, ani slzící, ani vystupující, ani zapadlé v důlcích, což umožňuje vidět celou duhovku. Oční víčka správně tvarovaná, normálně přizpůsobené oční bulvě; spodní oční víčka, která jsou poněkud volnější, jsou přesto tolerována. V žádném případě se řasy nesmí dotýkat očí a dráždit je. Výraz je mírný, milý a vážný, pohled poněkud melancholický.

Uši: jsou tenké a pružné, pokryté krátkou srstí, jemné a sametové na omak; boltec je velmi dlouhý, přinejmenším přesahující konec nosu, je-li natažen směrem k němu; uši jsou nasazené velmi nízko, v úrovni očí nebo níže, po stranách hlavy, spadající v ladných záhybech, stáčejí se směrem ke špičce (uši vývrtkovité).

Krk: Dlouhý, neboť pes sleduje stopu s nosem u země; je silně osvalený; kůže na hrdle je volná a extrémně vyvinutá, vytvářející dvojitý lalok, ale tento znak je méně výrazný u feny.

Tělo: Jeho horní a spodní linie jsou téměř paralelní.

Kohoutek: Málo výrazný.

Hřbet: Rovný, široký, dlouhý a pevný.

Bedra: Široká, silná, krátká a velmi lehce klenutá.

Zád: Svalnatá, téměř vodorovná, nikdy spáditá, je široká a dosti dlouhá.

Hrudník: Oválného tvaru, široký, hluboký, jeho průřez má téměř tvar lodního kýlu mezi hrudními končetinami. Hrudní koš je dostatečně dlouhý, lopatka je dobře přiléhající, žebra jsou přiměřeně klenutá, ani plochá, ani sudovitá.

Spodní linie a břicho: Je téměř vodorovná; spodní strana hrudníku je hluboko spuštěná, slabiny správně vyplněné (plné), široké a volné, jenom břicho je nepatrně vtažené.

Ocas: Dlouhý, silný, mohutný, nasazený vysoko v prodloužené dorsální linii, ke svému konci zeštíhlující; je šavlovitě nesen; v akci je půvabně prohnutý nad hřbetní (dorsální) linií, nikdy není zatočený nebo nesený vybočeně; jeho spodní strana je pokryta poněkud hrubší srstí v délce okolo 5 cm, která se také zkracuje směrem ke konci.

Končetiny:

Hrudní končetiny:

Celkový pohled: Svalnaté, silné, rovné a bezvadně rovnoběžné.

Lopatka: Dlouhá, přiměřeně šikmá, svalnatá, ale ne přetížená.

Rámě: Dlouhé, šikmé, svírající správný úhel s lopatkou.

Loket: Správně postavený, ani vybočený, ani vbočený.

Přední nohy: Rovné, se silnými a oblými kostmi.

Zápěstí: Pevné.

Zápřstí (metakarpus): Silné, při pohledu zepředu rovné, z bočního pohledu mírně nakloněné

dopředu.

Přední tlapka: Kompaktní, velmi silná; ani nevytočená, ani nevtočená; prsty jsou správně klenuté, mají správné články a jsou sevřené (kočičí tlapka); polštářky jsou tvrdé a odolné; drápy krátké a silné.

Pánevní končetiny:

Celkový pohled: Silné, silně osvalené, v souladu s předními končetinami. Při pohledu odzadu perfektně vodorovné, ani vytočené, ani vtočené.

Stehno: Správné délky velmi svalnaté;

Koleno: Dobře zaúhlené, nevybočující ani nevbočené.

Hlezenní kloub: Silný, nízko u země a dobře zaúhlený.

Metatarsus: silný a krátký.

Zadní tlapka: Stejná jako přední.

Pohyb: Posuzování pohybu, tak typického u psa Sv. Huberta, je mimořádně důležité. Normální pohyb je klus, je rovnoměrný, s pravidelným krokem, pružný a volný, pokrývající více terénu než u ostatních honičů, a, co je obzvláště charakteristické, houpavý, aniž by však pes šel nakoso. Pánevní končetiny mají prostorný krok, je to správný pohyb zadní nohy, posun předních i zadních končetin se děje v ose. Nohy se pohybují rovnoběžně, ale při větší rychlosti se mohou dotýkat. Prut je nesen vysoko, šavlovitě, aniž by stočení bylo příliš výrazné. Pes Sv. Huberta musí být schopen klusat velmi dlouho, aniž by se projevil známky únavy.

Kůže: Je po celém těle pružná, volná a elastická. Na hlavě je velmi jemná, volná a bohatě vyvinutá, což je charakteristické. Na čenichové partii zepředu (na frontě) i z boků tvoří vrásky, které jsou ještě patrnější, pokud je hlava nesená nízko. V žádném případě ovšem výrazné vrásky a její bohatost nesmí škodit očím. Zvrásnění po těle a příliš bohatá kůže na hřbetě není žádoucí.

Zevnějšek:

Srst: Tělo je dobře pokryté přiléhavou krátkou srstí, hustou, dosti tvrdou a odolnou proti nepohodě. Na hlavě a na uších je srst velmi krátká a jemná na omak. Spodní strana prutu je osrstěná poněkud delší a tvrdší srstí.

Zbarvení: Jsou uznány tři barevné rázy: dvoubarevný černý s pálením (black and tan)
dvoubarevný hnědý s pálením (liver and tan)
a jednobarevný červený (red).

U psů černých s pálením je rozloha černého zbarvení různá, podle toho, zda se jedná o jedince pláštového nebo sedlového. U jedince pláštového je převládající; pálení se nalézá pouze na čenichu, lících, nad očima, na hrudi, na končetinách a v oblasti perianální (pod ocasem). Pes sedlový má plochy pálení mnohem rozsáhlejší, neboť černé zbarvení se omezuje víceméně jenom na hřbetní oblast. Stejně dispozice k rozšíření barevných oblastí platí i u zbarvení liver and tan. Barvy nejsou vždy přesně odděleny nebo zřetelně delimitovány. V oblastech, kde je srst tmavší, se může objevit promísení světlejší srstí, což připomíná zbarvení jezevce. Toto promísení srstí různě zbarvené je přípustné. U zbarvení jednobarevně červeného se odstín červené může měnit od světle červené až po tmavě červenou. Světlý odstín pálení u dvoubarevných nebo světle červená u jednobarevných není žádoucí. Trochu bílé srsti na hrudi, na prstech nebo na konci prutu je tolerováno, ale není to žádoucí.

Váha a výška:

Kohoutková výška: ideální výška: pro psy je: 68 cm

pro feny je: 62 cm

tolerance: v rozmezí 4cm plus nebo minus

váha: psi okolo 46-54 kg

feny okolo 40-48 kg

Výška a váha musí být v souladu.

Chyby: všechny odchylky od předcházejícího znění musí být považovány za chyby a budou penalizovány v závislosti na svojí závažnosti.

- Celkový vzhled: těžkopádnost; chybějící substance; slabá kostra; na vysokých nohou nebo nízký; formát spíše kvadratický než obdélníkový; nedostatek vznešenosti;
- Hlava: mozkovna široká a objemná nebo přehnaně úzká; ustupující fronta (myšleno nedostatečně hranatá nosní partie), kůže na frontě příliš vysunutá dopředu, málo výrazný týlní hrbol; příliš výrazný stop; konkávní (prohnutý) nosní hřbet; krátký nebo málo hluboký čenich; horní pysky příliš málo spadající (visící).
- Nos a pysky: chybějící pigmentace
- Zuby: chybějící zuby

- Oči: příliš malé, příliš vpadlé v očních důlcích; spodní víčko příliš volné, je vidět velkou plochu spojivek;
- Uši: příliš krátké, tlusté, zavěšené nad linií očí, příliš přiléhající k hlavě nebo ploché.
- Krk: krátký, slabý, malý lalok.
- Tělo: krátké nebo příliš dlouhé, mělký hrudník, málo výrazné předhrudí, plochá nebo sudovitá žebra; hřbet slabý nebo klenutý; záď přestavěná nebo spáditá; břicho příliš vtažené.
- Ocas: nasazený nízko; veverčí, zatočený, stočený; křivý nebo zlomený; tvořící kroužek nebo nesený ke straně.
- Končetiny: příliš málo nebo přehnaně zaúhlené; špatné postavení při pohledu z profilu (např. přední zánártí moc šikmé, slabé) nebo zepředu (např. rozbíhavý postoj, francouzský postoj, přední nohy křivé, lokty vybočené atd.) nebo zezadu (např. sbíhavý postoj, kravský nebo sudovitý, hlezna uzavřená nebo otevřená atd.); otevřené tlapy, zaječí nebo ploché.
- Pohyb: pohyb sevřený, otevřený; pes který křížuje nebo jde bokem (traversuje); pohyb málo prostorný nebo přehnaný; malé nasazení (?), špatné přenášení pohybu pomocí hřbetní partie.
- Zbarvení srsti: světlé nebo nevýrazné barvy.
- Povaha: nejistý nebo nervózní jedinec.

Vylučující vady:

- Povaha: jedinec agresivní nebo příliš bázlivý.
- Celkový vzhled: absence plemenného typu.
- Zuby: předkus nebo podkus; křížový skus; zkroucená tlama.
- Nos a pysky: silná depigmentace nebo růžově zbarvené, jinak než černě zbarvený u psů černých s pálením; jiný než hnědý nebo černý u psů bez sedla nebo černého pláště.
- Oči: světle žluté (dravčí oko).
- Zbarvení srsti: všechny barvy, které nejsou v souladu se zněním standartu; bílé znaky příliš rozsáhlé, stejně jako bílé zbarvení na končetinách, dosahující na zánártí nebo hlezna, nebo příliš velká bílá skvrna na hrudi; bílé znaky umístěné jinde, než na hrudi, prstech nebo špičce ocasu, jak např. bílá na čenichu, bílá lysina apod.
- Výška: mimo hranice tolerance.
- Pes s patrnými znaky fyzické anomálie musí být vyloučen.

N.B.: Psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku.